

Ženu, když jsem vstoupila do areálu koncentračního tábora
Bavčim, jsem neměla žádní jaké pocity. Původce, který nám
byl přidělen, nás prováděl jednotlivými budovami a miř
pocit vyrovnanosti smířel. Začala jsem si uvědomovat, že
postavy, kterými jsme nyní procházeli, dříve procházelo
a bylo tisíce lidí. Při exkurzích jednotlivých exponátů
mě nejvíce rozhodilo dvou tunová hromada vlasů, které
Němci židům a politickým vězňům uskládali a které
nášla ve skladě Rudá armáda. Při pomýšlení, že těch
kosa tun bylo mnohonásobně víc, se mi zvedal žaludek.
Další expozice, která mě došla zasáhla u srdce, byla
plynová komora. Pro ty lidi to muselo být strašné.
Nevzdávající nic netušící je Němci poslali nahé do „spechtů“
a oni až pak zjistili, že je tam čeká smrt. Za pár
minut bylo po všem a ani s jejich těly se nescházelo s úctou.
A když byl pouze začátek, lidé tam čekali mnohem
horší osud. Myslím si, že by se tam měl jít každý podívat,
aby člověk věděl, jaké hrůzy těm nevinným lidem
dělali. Ne nadarmo se říká: „Bavčim, svědomí lidstva.“

Kristýna Suchánková

✓